

Güray Sert

KORKUD

Saraydaki sessizlik o kadar derindi ki, sarayın içerisinde olup da limandaki martıların çığlıklarını duyanlar, seslerin bir karış ötelereinden geldiğine dair yemin edebilirlerdi. Hatta bir iki çocuk, seslerin nereden geldiğini anlamak istercesine kafalarını kaldırıp tavana dahi bakmışlardı. Aslında sessizlik sadece sarayda değil, tüm şehirde dalga dalga yayılmış, önüne geçen her sesin üstünü örtmüş, sadece boyundan daha yukarılarda uçuşan martıların çığlıklarına dokunamamıştı. Bir de sarayın içerisinde yukarılara doğru yükselen sese tesir edemedi. Yani ölünün arkasından sevap mukabilinden okunan Kur'an sesine. Padişah'ın müezzini tarafından okunan Kur'an-ı Kerim, sarayın içerisine derin bir huşu yayıyordu. Herkes okunan Kur'an-ı Kerim'in bu dünyadan ayrılıp Allah'a yürüyen, padişah hazretlerinin validesinin ruhuna da aynı huzuru ulaştıracağını ümit ederek, müezzin efendiyi dinliyordu. Korkud hariç. Korkud, ölenin arkasından okunan Kur'an'ın ölüye fayda getireceğine inanmıyordu. Daha önce de bu konuları defalarca farklı farklı kişilerle tartışmış, hiçbir tartışmada kafasındaki soruları cevaplayan birine rast gelmemişti. Ölenin arkasından okunan Yasin Sûresinde Allah, Kur'an'ı diriler için indirdiğini söylemiyor muydu? Bu soruyu kime sorsa aldığı cevaba, ne razı olabiliyordu ne de kafasındaki soru işareti ortadan kalkıyordu. Hal böyle iken ölenin arkasından okunan Yasin-i Şerif'in, ölene fayda sağlayacağını ummak akla yatkın değildi. Korkud'a göre, namaz kılmak ya da Kur'an okumak gibi bedenî ibadetlerin, bu dünyadan göçüp gidene ulaşması imkânsızdı. Ölüye sevap göndermek isteniyor ise ölenin namına zekât ya da oruç fidyesi verilmesi gerekiyordu. Şu anda da saygıyla, Gülbahar Sultan için okunan Kur'an'ı dinleyen Korkud'un aklından yine aynı düşünceler geçiyordu. Babasının kaçak bakışlarını fark eden Korkud arada bir acaba sesli mi düşündüm diye endişeleniyor olsa da öyle bir durum olsa üstünde ki bakışların sadece babasınınkinden ibaret olmayacağını hatırına getirip rahatlıyordu.

Beyazıd ise üzerinde siyah elbisesi ve sardığı siyah sarığı ile bir yandan Kur'an dinliyor, bir yandan annesi ile geçmişte yaşadığı anıları düşünüyordu. Seneler önce daha şehzade iken annesi onu Hersekzade Ahmed Paşa'ya karşı dikkatli olması ve Paşa'yı yanından ayırmaması konusunda uyarmıştı ve bu uyarı sonunda Beyazıd, Hersekliye daha yakın davranmaya başlamıştı. Bu yakın davranış, Hersekli'nin Cem Sultan ile Beyazıd çekişmesinde Beyazıd tarafını tutmasına neden olmuş ve Ahmed Paşa, Fatih Sultan Mehmed'in ölüm haberini Cem Sultan'a götüren habercinin öldürülmesi kararının destekçilerinden biri olmuştu. Beyazıd, sonunda padişahlıkla sonuçlanan saltanat mücadelesinde bu denli önemli bir ikazda bulunan annesini, padişah olduktan sonra ihmal ettiği dönemleri düşündükçe kendisine kızıyordu. Bir keresinde annesi Amasya'dan mektup yazmış ve onu kırk gündür göremediğinden, özlediğinden, eğer yakın bir yerlere sefer olursa en azından bir kerecik görüp hasret giderebilmek için kendisine uğramasını arzu ettiğinden bahsetmişti. Beyazıd, o mektubu o gün okuduğunda ne hissettiğini anımsamıyordu ama bugün hatırladığı o satırlar kalbine bir hançer gibi saplanıyordu. O gün de belki kendisine kızmıştı ama bugün yaşadığı vicdan azabını o gün yaşamamıştı. Bugün göğsüne oturan ve neredeyse nefesini kesen sıkıntıyı ise daha önce hiç tecrübe etmemişti. Hatta bu sıkıntı elle tutulur hale getirebilecek olsa, babasının Konstantiniye surlarını yıkmak

için döktürdüğü toplardan daha ağır basacağına bahse girerdi. Daha önce de acılar yaşamıştı. Kız kardeşini, babasını hatta çocuğunu kaybetmiş ama bunların hiçbirisi, şu an yaşadığı kayıp kadar içini yakmamıştı. Belki de artık tahammülü kalmamıştı. Yaşadığı olaylar artık ağır gelmeye başlıyordu belki de. İlk kez kız kardeşini kaybettiğinde yaşamıştı o ağırlığı. Ağlamak istemiş, ağlayamamıştı. Güçlü görünmek zorunda olduğundan, yine memleket meselelerine dalıvermiş, acısını derinlere gömmek için çok çaba sarf etmişti. Daha sonra babasını yitirdiğinde, henüz yas bile tutamadan, taht kavgasının ortasına düşüvermiş, anılarla geçirilmesi gereken günleri, taht oyunlarıyla heba etmişti. Daha da sonrasında kardeşi ile saltanat savaşına girişmiş, onun tuzağa düşüşünü görmüş, engel olamamış, ona hem kızmış, hem üzülmüştü. Hâlâ o iyi bakılsın diye tonlarca paralar ödüyor, ona olan kızgınlığı ve hasretini bir arada yaşıyordu. Daha önceki kayıplarında da olduğu gibi bu olayda da yaşaması gereken hisleri yaşayamıyordu. Ne zor bir şeymiş bu tahta oturmak diye düşündü. Özlemek, üzülmek, ağlamak gibi tabii duygu ve eylemler yasaktı. Bu hissiyat içerisinde, annesine gönderdiği taksirat affıyla alakalı duaların yanına, bir de güçsüz görünmemek adına kendisinin yaşayamadığı insanî duyguları, çocuklarının yaşayabilmesi temennisini ekledi.

Beyazid'in duyguları, anılar arasında çarpa çarpa ilerlerken Korkud, Ahmed ve Selim babalarının kendileriyle ilgili temennilerinden habersiz birbirlerini gözlüyorlardı. Korkud, iki sene önce Lehistan kralının ziyareti için İstanbul'a gelişinden haberdar edilemeyişi konusunda, kardeşi Ahmed'i suçlu bulduğundan, ona karşı soğuk davranıyordu. Ahmed ise Selim ve Korkud'a göre daha hesapçı bir kişilik olduğundan, hissettiklerini daha kolayca gizleyebiliyordu. Korkud ile birçok problem yaşamış olmasına rağmen sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi onun halini hatırlıyordu. Ahmed, Selim'den ziyade Korkud'u daha tehlikeli görüyordu. Onun seneler önce babaları saraya gelene kadar padişah naipliğini hâlâ kabullenememişti. Ona göre Selim deli doluydu. Her an hata yapmaya müsaitti. Ufak bir kışkırtma ile onu saf dışı bırakabileceğine emin olduğundan tüm hesaplarını, Korkud'u yenebilmek üzerine kurmuştu. Onun aldığı tüm kararları bir şekilde öğreniyor, saray ile olan bağı koparmak için elinden gelen çabayı gösteriyor, onu adım adım takip ediyordu. Korkud ise bu takipten haberdardı ve bu durumdan çoğu zaman rahatsız oluyordu. Tıpkı bir gece önce babası ile Ahmed'in bahçede dolaştıklarını gördüğünde olduğu gibi. Baba oğulun ne konuştuklarını o kadar çok merak etti ki, bir türlü uyuyamadı. Aslında padişah olmak ile o kadar da meşgul değildi. Kendisini daha çok ilime, müziğe, sanata adamıştı. O yüzden kendisine yaver olarak seçtiği kişilerden biri Piyale diğeri de Deli Birader'di. Onlarla sohbet etmeye, Deli Birader'in hiciv dolu hikâyelerini, fıkralarını dinlemeye bayılıyordu. O, başkaları gibi güçlü görünmek için yeniçerinin etrafında dolanmaktansa, ulemanın hayır dualarını almayı yeğliyordu. O ilmi ve sanatı seçmişti, ilim ve sanat da onu. Özellikle de musiki, hayatında önemli bir yere sahip olmuştu. Bir gece önce uykusunu kaçırın o merak nöbetinden onu çekip alan, tabiri caizse sivri dişli ejderhanın Korkud'a saplanmak üzere olan pençelerini kesip atan da bir müzik tınısı olmuştu. Korkud, müziği duyar duymaz, insanî tüm arzularından arınıp, ruhunun açlığını gidermeye niyetlenmişçesine sesin geldiği yere doğru gitmeye başladı. Saraydan çıkıp at meydana varmadan Aya Sofya'nın yanından aşağıya doğru ilerlerdi. İleride yalnız bir ağacın dibinde toplanmış 3-4 kişi vardı. Bir tanesi sırtını ağaca yaslamış, elindeki at kılı takılmış yayı bir sapından tuttuğu kemançeye sürterek çalıyor, diğeri de huşu içerisinde onu dinliyorlardı. Korkud, bu güzel anı bölmek için

bir köşede durup müziği dinledi. Adam, gerçekten çalgının üstadıydı. Yayı, iki telin üzerinde her gezdirdiğinde dinleyenler kalbine ok saplanmış gibi etkileniyorlardı. Her insanın bir silahı var diye düşündü Korkud, adamı dinlerken. Bellini'nin silahı fırçasıydı, Kolomb'un pusulasıydı, şeyh Hamdullah'ın kalemiydi ve belli ki bu adamın silahı da elindeki kemaçesiydi. Son anına kadar, neredeyse nefes almadan dinledi Korkud bu sihirli müziği. Göğe doğru yükselen notaların dizilişine bakılırsa, adam hicaz makamı bir eser icra ediyordu. Etrafta rengârenk kelebekler gibi uçuşan notalar son olarak rastta soluklanıp, düğâhta son bulunca Korkud, olduğu yerden çıkarak, adamlara doğru yaklaştı. Şimdi de derin bir sessizlik sarmıştı her bir yanı. O uçuşan kelebekler sanki kozalarına geri dönmüşlerdi. Sessizliği, Korkud'un selamı bozdu. Sesin geldiği yere doğru dönen adamlardan bir tanesi Korkud'u tanıdı. Elinden geldiğince toparlanmaya, kendisine çekidüzen vermeye çalışan adamı, Korkud'un mütevazı ve samimi el hareketi durdurdu. "Rahatsız olmayın efendiler" dedi Korkud. "Keyfinizi bozmaya gelmedim. Bilakis keyfinizden faydalanmaya geldim." Korkud'u tanıyan adam, "Buyurun şehzadem. Şeref verirsiniz" deyince, diğerlerinde ister istemez bir huzursuzluk oldu ama Korkud, samimi tavırlarıyla onları da bir süre sonra rahatlattı. "Yüreğine sağlık üstadım" diyerek söze başladı Korkud. "Beni, benden alan bu adam kimdir? Kimlerdendir? Bilmek isterim" Adam, kendine güvenmek ile küstahlık arasındaki ince çizgide dolaşarak cevapladı Korkud'u. Amasya'dan geldiğinden, Korkud'un kardeşi Ahmed'in fasıl heyetinde olduğundan, Şehzade Ahmed'e bağlılığından, onun derin fasıl bilgisine sahip bir kişilik olmasının hem kendisi hem de Devlet-i Aliyye için bir şans olduğundan bahsetti. "Öyledir. İnce ruhludur Ahmed" diye cevapladı Korkud onu ve eliyle çalmaya devam etmesini ister bir hareket yaptı. Saatlerce hiç konuşmadan sadece dinleyerek öylece oturdular. Gecenin sonunda Korkud ayağa kalkıp gitmeden önce üstada dönerek, "Anladık, konuşmaktan haz etmiyorsun. Ben susarım kemaçem konuşur diyorsun besbelli ama ismini bari söyleseydin. Bir ismin yok mu yoksa?" diye hafif alaycı ama bir şehzadeden beklenmedik bir samimiyetle sordu. Adama, çizginin "kendine güven" tarafında dolaşmak kâfi gelmemiş olacak ki herkesi donduran bir küstahlıkla cevapladı Korkud'u. "Biz burada oturuyorduk, aramıza sonradan siz geldiniz. Önce sizin isminizi bahşetmeniz gerekmez miydi" Az önce ağacın dibinde oturup huzura gark olmuş olan adamlar öyle zıt bir duyguyla doldular ki, korkunun bir rengi olsa o anda gece o renge bürünürdü. Ne var ki, Korkud'u tanımıyorlardı. O, kendisini dünyevî duygulardan arındırmaya gayret eden bir insan olduğundan, tebessümle cevap verdi adama. "Haklısın. Düşünemedim. Herkes beni tanımak zorundaymış gibi davrandım. Korkud ben." dedi. "Ben de Zeynelabidin" dedi adam sadece. Korkud, yine gülümseyerek selamladı adamları ve geldiği gibi sessizce gitti. Korkud'un gidişini izleyen adam, tekrar kemaçesini eline aldığı anda diğerleri hâlâ ayakta put gibi duruyorlardı. "Bu ne gerginlik ağalar. Yayımı size değdirsem ses çıkartırım yeminle" deyip kesik kesik güldü Zeynelabidin ama adamlar ne bu sözlerden ne de az önce takınılan tavırlardan hoşlanmışlardı. Müsaade edip uzaklaştılar.

Korkud, kulağından girip ruhuna dolan rastlar, nevalar, hicazlar, hüseyinler ile yürürken, sarayın bahçesinde Ahmed ile karşılaştı. Soğuk denemeyecek ama iki kardeşin karşılaşmasında görülmesi beklenen sıcaklığa da ulaşamayan bir tavırla selamladılar birbirlerini. "Bir dostun ile tanıştım" diyerek ilk söze giren oldu Korkud ve kardeşinin sormasını bile beklemeden devam etti. "Zeynelabidin diye bir üstad. Yetenekli adamlardan

anlıyorsun vesselam. Takdir ettim seni.” Ahmed duyduğu övgü dolu sözlerden hoşnut cevapladı kardeşini. “ İşinin ehlidir Zeynelabidin. Dilersen göndereyim Manisa’ya. Sen de faydalan onun sanatından. Seversin musikiyi bilirim” Aslında Ahmed söylemese Korkud teklif edecek, Zeynelabidin’i bir süre Manisa’da ağırlamaktan keyif alacağını söyleyecekti. Ne var ki hazır Ahmed dillendirmişken kendisinin de böyle bir arzusu olduğunu söylemeye gerek duymadığından kafasıyla “olur” dercesine bu teklife onay verdi. İki kardeş, bir süre bahçede sessizce yürüdüler, ayrılmadan önce bir süre birbirlerine dönüp öylece birbirlerini süzdüler. Her ikisi de bambaşka hayaller düşünüyorlardı. “O halde sana iyi geceler kardeşim. Ben Zeynelabidin ile konuşur, onu sana gönderirim. Biraz zor bir adamdır ama ben ikna ederim” diyerek ilk çekilen Ahmed oldu. Korkud ise onu sıcak bir tebessüm ve selamlamayla uğurladı.

Gecenin sonunda her ikisi de istediklerini almanın mutluluğuyla daldılar uykuya. Korkud, Manisa’da, etrafında topladığı, sanat ve ilim adamlarına bir yenisini daha katacağı için mutluydu. Ahmed ise babasıyla yaptığı ve ileride çok işine yarayacak olan tavsiyelerle dolu sohbet vesilesiyle mutlu bitirdi günü.

Öte yandan Selim, tüm geceyi yeniçeri kışlasında sohbetlerle geçirmişti. Selim’in amacı, ona ocakta olup bitenlerden haber verebilecek ve olası örgütlenme konusunda yardımcı olabilecek birilerini bulmaktı. Birçok asker ile konuşmuş aralarından Balyemez lakaplı sekban sınıfından bir askeri gözü tutmuştu. Bu sayede kardeşleri gibi o da geceyi kazançlı tamamlıyordu.

Üç kardeş de gelecek adına umutlu ve bir o kadar mutlu kapadılar gözlerini geceye ancak bu topraklarda babaları padişah olan erkek kardeşlerin her birini aynı anda kucaklayan mutlu bir gelecek maalesef ki yoktu. Bu coğrafyada yaşayan bir şehzade için mutluluk, içinden sadece bir kişinin geçebileceği dar bir kapıydı. Nice şehzadeler o kapıyı aralamışlar ama diğer tarafa geçememişlerdi. Geçmeyi başaranlarda ne kadar mutlu olabilmişlerdi orası da tartışılır. İşte Korkud da artık o kapının ardında mutlu olup olamayacağı konusunu ciddi ciddi düşünüyordu. Ne var ki, hayatta kalabilmesi için kapıdan geçmesi de şarttı.